

Art. 8. Właściciel biura, który narusza przepisy art. 4 ust. 1 lub 2, albo art. 6 pkt a), b) lub d), podlega karze aresztu od 1 do 6 miesięcy i grzywny do 5.000 złotych. Tej samej karze podlega pracownik biura, który narusza postanowienia art. 6 z wyjątkiem pkt. c).

Art. 9. (1) Kto pisze na zamówienie podanie do władz i urzędów, albo urządza lub prowadzi biuro pisania tych podań, jeśli czynności powyższych dokonywa zawodowo, a bez zezwolenia, przewidzianego w art. 2, podlega karze aresztu od 3 do 6 miesięcy i grzywny do 10.000 złotych.

(2) Przepis powyższy nie dotyczy pracowników w dozwolonych biurach pisania podań, o ile osoby te działają w obrębie biura, w zakresie uprawnień biura i zleconych przez właściciela czynności.

Art. 10. (1) Kto, nie będąc do tego upoważniony przez prawo, wykonywa zawód, polegający na udzielaniu porad prawnych albo na prowadzeniu cudzych spraw w sądach i urzędach, podlega karze aresztu od 3 do 6 miesięcy i grzywny do 10.000 złotych.

(2) Przepis powyższy nie dotyczy czynności pracowników, zatrudnionych przez poszczególne osoby lub instytucje.

Art. 11. Kto trudni się zawodowo dostarczaniem klientom dla adwokatów, notariuszów, obrońców, biur pisania podań, albo osób, zajmujących się bezprawnie pisanem podań lub udzielaniem porad prawnych, podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do 2 tygodni lub grzywny do 1.000 złotych.

Art. 12. Jeśli przestępstwo, przewidziane w art. 8 — 11, wyrządziło klientowi szkodę, należy orzec na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości od 20 do 1.000 złotych; nie stoi to na przeszkodzie do uzyskania wynagrodzenia szkody na zasadach ogólnych, lecz tylko co do ewentualnej nadwyżki ponad orzeczoną nawiązkę.

Art. 13. (1) W razie skazania właściciela biura w myśl art. 7, 8 lub 11, można orzec zamknięcie biura.

(2) W razie skazania właściciela biura w myśl art. 9 lub 10 albo za przestępstwo przeciw Państwu, albo za zbrodnię lub występki z ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, albo za zbrodnię lub występki z chęci zysku, oraz we wszystkich przypadkach, gdy ze skazaniem jest połączona utrata praw, należy zawsze orzec zamknięcie biura.

Art. 14. Osobie, skazanej w myśl art. 8 — 11, starosta może zabronić pełnienia czynności pracownika w biurze pisania podań; w biurach, przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt. b), winien to uczynić na żądanie prezesa sądu okręgowego.

Art. 15. Biuro ulega zamknięciu w drodze administracyjnej: a) w razie stwierdzenia, iż właściciel nie uczynił zadość warunkom art. 3 w chwili udzielenia zezwolenia, b) w razie utraty po udzieleniu zezwolenia warunków, przewidzianych w pkt. a) i b) art. 3.

Art. 16. Dotychczas istniejące biura pisania podań zaprzestaną swej działalności z dniem 1 stycz-

nia 1934 r., jeżeli nie uzyskają do tego czasu zezwolenia, przewidzianego w art. 2. W ciągu tego okresu podlegają przepisom rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 5, oraz przepisom art. 4 ust. 3 i art. 6, nie podlegają natomiast ograniczeniom, wynikającym z art. 2 i 4 ust. 1 i 2.

Art. 17. (1) Osoby, które wykonywały w dniu 31 grudnia 1932 r. zawód zastępcy procesowego (agenta procesowego) na mocy § 157 ust. 4 ustawy postępowania cywilnego z r. 1877, zachowują nadal swe uprawnienia i mogą być ich pozbawione stosownie do przepisów dotychczasowych.

(2) Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości określa zastosowanie niniejszej ustawy do osób, które w dniu jej wejścia w życie trudniły się prowadzeniem cudzych spraw i pisanem podań na podstawie § 35 ust. 3 niemieckiej ustawy przemysłowej z dnia 26 lipca 1900 r.

(3) Zachowują swe uprawnienia i mogą być ich pozbawione na zasadzie dotychczasowych przepisów osoby, upoważnione do prowadzenia agencji publicznych na obszarze b. zaboru austriackiego. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy powyższe uprawnienia nie mogą być nadal udzielane.

Art. 18. Ustawa niniejsza nie dotyczy osób, należących do adwokatury, i osób, uprawnionych do wykonywania zawodu obrońcy, oraz zrzeszeń, których statut przewiduje udzielanie pomocy prawnej ich członkom — w zakresie tej pomocy.

Art. 19. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości określi warunki zakładania i zasady działalności biur, tworzonych przez instytucje państwowe i samorządowe w celu pisania podań i udzielania porad prawnych.

Art. 20. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 21. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach, unormowanych niniejszą ustawą.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

270.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 28 marca 1933 r.

o kartelach.

Art. 1. (1) Przepisom ustawy niniejszej podlegają umowy, uchwały i postanowienia, mające na celu drogą wzajemnych zobowiązań kontrolę lub regulowanie produkcji, zbytu, cen i warunków wymiany dóbr w dziedzinie górnictwa, przemysłu i handlu.

(2) Powyższe akty prawne powinny być sporządzane w formie pisemnej pod rygorem ich nieważności tak między stronami, jak i wobec osób trzecich.

Art. 2. (1) Umowy, określone w art. 1, powinny być zgłaszane Ministrowi Przemysłu i Handlu w oryginale lub odpisie uwierzytelnionym przez organa, powołane do tego, lub przez organa Ministerstwa Przemysłu i Handlu w ciągu 14 dni od dnia ich zawarcia. Takiemu zgłoszeniu i w tym samym terminie podlega także wszelka zmiana oraz rozwiązanie umowy.

(2) Obowiązek zgłoszenia ciąży na wszystkich uczestnikach umowy, chyba, że umowa wskazuje osobę, do tego obowiązana, a posiadającą zamieszkanie w kraju. Dokonanie zgłoszenia przez jednego z uczestników zwalnia od tegoż obowiązku uczestników pozostałych.

(3) Minister Przemysłu i Handlu w drodze rozporządzeń ustala, w jakich przypadkach i w jakim terminie zgłaszane być mają uchwały i postanowienia, określone w art. 1, oraz wskaże osoby, do zgłoszenia obowiązane.

Art. 3. (1) Minister Przemysłu i Handlu prowadzi rejestr kartelowy.

(2) Przedmiot i rodzaj wpisów do rejestru kartelowego, dokonywanych na podstawie zgłoszeń, przewidzianych w art. 2, oraz sposób prowadzenia rejestru określa Minister Przemysłu i Handlu w drodze rozporządzeń. Wpisy nie mogą zawierać danych, naruszających tajemnicę handlową.

(3) Rejestr może każdy przeglądać. Nie podlegają przeglądaniu akta i dokumenty, na których podstawie wpis został dokonany. Wpis do rejestru kartelowego winien być ogłaszany w wyciągu w Monitorze Polskim.

Art. 4. (1) Jeżeli umowy, uchwały lub postanowienia (art. 1), lub sposób ich wykonania zagrożają dobru publicznemu, a w szczególności jeżeli regulowanie produkcji, zbytu albo ograniczanie swobody wymiany dóbr powoduje skutki gospodarczo szkodliwe, bądź jeżeli ceny będą podwyższone do poziomu gospodarczo nieusprawiedliwionego lub też na tym poziomie utrzymywane, wówczas będzie orzeczone zosobna lub łącznie:

1) rozwiązanie umowy lub uchylenie poszczególnych postanowień umowy,

2) całkowite lub częściowe uchylenie uchwały lub postanowienia,

3) upoważnienie uczestników, bez ujemnych dla nich skutków prawnych, do przedterminowego wypowiedzenia umowy, do odstąpienia od umowy lub wystąpienia ze zrzeczenia,

4) zwolnienie uczestników, bez ujemnych dla nich skutków prawnych, od wykonywania uchwały lub postanowienia.

(2) W wypadku zastosowania pkt. 3 lub 4 każdy z pozostałych uczestników umowy może przedterminowo wypowiedzieć umowę, odstąpić od umowy lub wystąpić ze zrzeczenia, jak również nie wykonać uchwały lub postanowienia, bez ujemnych dla siebie skutków prawnych, chyba, że umowa w tym względzie stanowi inaczej.

Art. 5. (1) W sprawach, wymienionych w art. 4, orzeka Sąd Kartelowy na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu.

(2) Występując z wnioskiem do Sądu Kartelowego, Minister Przemysłu i Handlu może zawiesić w całości lub w części wykonywanie umowy, uchwały lub postanowienia. Decyzję Ministra może Sąd przed wydaniem orzeczenia uchylić, rozpatrując ją bez zwłoki.

Art. 6. (1) Sąd Kartelowy ustanawia się przy Sądzie Najwyższym.

(2) Sąd orzeka w składzie 5 członków: 3 sędziów Sądu Najwyższego, z których jeden jest przewodniczącym, delegowanych przez kolegium administracyjne, oraz 2 członków, wyznaczanych z dwu list osób, posiadających szczególną znajomość stosunków gospodarczych oraz inne kwalifikacje, wymagane od sędziów handlowych, po jednym z każdej listy.

(3) Listy te ustala Minister Sprawiedliwości: jedną po wysłuchaniu opinii Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Skarbu, Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, Ministra Opieki Społecznej oraz Ministra Spraw Wewnętrznych, drugą — z pośród kandydatów, wskazanych w potrójnej liczbie przez izbę przemysłowo-handlową w Warszawie w porozumieniu z innymi izbami przemysłowo-handlowymi.

(4) Prawa i obowiązki członków wyznaczonych z listy, okres ich urzędowania, tryb ich powoływania i zwalniania oraz sposób wyznaczania do orzekania w poszczególnych sprawach określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz z Ministrem Skarbu.

Art. 7. (1) Sąd Kartelowy stosuje w swoim postępowaniu przepisy art. XVII p. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r., obejmującego przepisy wprowadzające Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 652) z tem, że:

1) Minister Przemysłu i Handlu w osobie swego delegata posiada prawa strony;

2) Sąd może dopuścić i przeprowadzić dowody nawet nie powołane przez strony i nie dopuszczone kodeksem postępowania cywilnego; w szczególności może, jeżeli spisano dokument umowny, dopuścić dowody na ustne przyrzeczenia, dane przy, przed lub po sporządzeniu dokumentu, choćby z nim nie były zgodne;

3) Sąd uchyli z urzędu jawność rozprawy lub jej części, jeżeli jawność zagraża interesowi publicznemu, a może ją uchylić na wniosek jednej ze stron, jeżeli podane przez nią przyczyny uzna za uzasadnione, a w szczególności jeżeli jawność naraża stronę na wyjawienie tajemnicy handlowej;

4) przymus adwokacki nie obowiązuje;

5) orzeczenie Sądu jest ostateczne.

(2) Rozprawa powinna być wyznaczona na termin, przypadający w ciągu miesiąca od dnia wpływnięcia wniosku.

(3) Inne przepisy o trybie postępowania wyda w drodze rozporządzenia Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 8. (1) Orzeczenie Sądu Kartelowego obowiązuje wszelkie władze, sądy powszechne i specjalne, polubowne i rozjemcze, oraz inne organa rozjemcze.

(2) Postępowanie przed władzami i sądami, wymienionymi w ustępie poprzednim, podlega zawieszeniu w tym przypadku, gdy Minister Przemysłu i Handlu wystąpił z wnioskiem do Sądu Kartelowego, a orzeczenie tego Sądu może mieć wpływ, przesądzający orzeczenia wspomnianych władz i sądów.

Art. 9. (1) Uczestnicy umów, określonych w art. 1, obowiązani są do okazywania Ministrowi Przemysłu i Handlu na jego pisemne wezwanie ksiąg handlowych i dokumentów, dotyczących wykonywania tych umów, oraz do udzielania wszelkich wyjaśnień.

(2) Powyższy przepis obowiązuje również zrzeczenia, które powzięły uchwały lub postanowienia, określone w art. 1.

(3) Dla celów, związanych z wykonywaniem ustawy niniejszej, może Minister Przemysłu i Handlu korzystać z materiałów władz i instytucji państwowych i samorządowych.

(4) Dane, uzyskane na tej podstawie, nie mogą być użyte do innych celów, prócz przewidzianych ustawą niniejszą.

Art. 10. (1) Kto naruszy przepisy o zgłoszeniach, podlega karze grzywny do 50.000 zł.

(2) Orzecznictwo należy do Ministra Przemysłu i Handlu, który w orzeczeniu swym wyznaczy dodatkowy termin do wykonania zgłoszenia.

(3) Jeżeli zgłoszenie nie nastąpi w dodatkowo wyznaczonym terminie, ponowna kara może być orzeczona do wysokości 100.000 złotych.

(4) Odwołanie od orzeczenia rozstrzyga Sąd Kartelowy. Przepisy kodeksu postępowania karnego o postępowaniu w sprawach administracyjnych będą tu odpowiednio stosowane.

(5) Jeżeli mimo dwukrotnego prawomocnego ukarania zgłoszenie nie nastąpiło, Minister Przemysłu i Handlu może wystąpić do Sądu Kartelowego z wnioskiem o rozwiązanie umowy, względnie o uchylenie uchwały lub postanowienia.

Art. 11. (1) Kto z uczestników umowy, przewidzianej w art. 1, wykonywa tę umowę pomimo jej rozwiązania lub zawieszenia (art. 4 i 5) albo wykonywa uchyloną lub zawieszoną uchwałę lub postanowienie, podlega karze grzywny do 500.000 zł.

(2) Do orzekania powołane są sądy okręgowe w składzie 3 sędziów.

(3) Delegat Ministra Przemysłu i Handlu może popierać oskarżenie obok prokuratora i posiada wszystkie prawa strony.

(4) Postępowanie wszczyna się na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu.

(5) Jeżeli sprawca czynem swym oddziaływa na obieg lub cenę przedmiotu obrotu giełdowego, lub przedmiotu pierwszej potrzeby, podlega karze, przewidzianej w art. 171 k. k.

Art. 12. Kto złoży Ministrowi Przemysłu i Handlu lub Sądowi Kartelowemu świadomie nie-

prawdziwe zeznania, bądź przedstawi fałszywe dowody, lub dane, utrudni wykonywanie czynności świadka lub biegłego przed sądem, stosować będzie względem świadka, biegłego lub osoby, powołanej do występowania w charakterze przedstawiciela zrzeczenia, lub uczestników umowy, uchwały lub postanowienia, represję z powodu złożonych zeznań, jeżeli za czyn ten nie grozi kara surowsza w myśl innych przepisów karnych, — podlega karze więzienia do 1 roku lub grzywny do 50.000 zł lub też obu tym karom łącznie.

Art. 13. Kto osoby, delegowanej przez Ministra Przemysłu i Handlu, nie dopuści do przeglądania ksiąg i dokumentów oraz sporządzania z nich odpisów, lub nie wykona zarządzenia co do ich okazania lub złożenia, jeżeli za czyn ten nie grozi kara surowsza w myśl innych przepisów karnych, podlega karze aresztu do 6 miesięcy lub grzywny do 10.000 zł lub też obu tym karom łącznie.

Art. 14. (1) Zgłoszenia do rejestracji i postępowanie przed Sądem Kartelowym wolne są od opłat stemplowych.

(2) Sąd Kartelowy, uwzględniając wniosek Ministra Przemysłu i Handlu (art. 4 i 10), zasądzi w swoim orzeczeniu od drugiej strony opłaty sądowe w kwocie, nie przynoszącej 20.000 zł, oraz koszty postępowania. W sprawach karnych Sąd Kartelowy zasądza koszty na zasadach ogólnych oraz opłaty, jak w sądzie I instancji.

Art. 15. (1) Uczestnictwo przedsiębiorców krajowych, nie związanych umowami, uchwałami lub postanowieniami, określonymi w art. 1, w umowach przedsiębiorców zagranicznych, których treść odpowiada art. 1, podlega zgłaszaniu i rejestracji w myśl przepisów art. 2, 3 i 17, przy czym stosuje się przepisy art. 10 z wyjątkiem ostatniego ustępu tegoż artykułu.

(2) Przepisy, określające warunki uczestnictwa przedsiębiorców krajowych, nie związanych umowami, uchwałami lub postanowieniami z art. 1, w umowach przedsiębiorców zagranicznych, których treść odpowiada art. 1 ustawy niniejszej, ustala w drodze rozporządzeń Rada Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu.

(3) Naruszenie tych przepisów podlegać będzie karze, przewidzianej w art. 11, przy zastosowaniu ust. 2 — 4 tegoż artykułu.

(4) Uczestnictwo zrzeczeń przedsiębiorców krajowych (art. 1) w umowach zagranicznych, których treść odpowiada art. 1, winno być zgłoszone do Ministerstwa Przemysłu i Handlu w oryginale lub odpisie, uwierzytelnionym przez organa, powołane do tego, lub przez organa Ministerstwa Przemysłu i Handlu w ciągu dni 14 od dnia przystąpienia do umowy.

Art. 16. Przepisów ustawy niniejszej nie stosuje się do zrzeczeń przedsiębiorców, powstałych na podstawie przepisów specjalnych.

Art. 17. Określone w art. 1 umowy, uchwały i postanowienia, obowiązujące w dniu wejścia w ży-

cie ustawy niniejszej, powinny być zgłoszone w oryginale lub odpisie uwierzytelnionym przez organa, powołane do tego, lub przez organa Ministerstwa Przemysłu i Handlu w przeciągu 30 dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia, przewidzianego w art. 2, przy czym stosuje się odpowiednio postanowienia art. 2, 3 i 10.

Art. 18. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Sprawiedliwości, każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 19. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Państwa po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy prawne w sprawach, unormowanych ustawą niniejszą.

(3) Przepisy ustawy niniejszej nie naruszają postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. o ustanowieniu Instytutu Badania Konjunktur Gospodarczych i Cen (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 144).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Sew. Ludkiewicz

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

271.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 29 marca 1933 r.

w sprawie zmian w ustawie z dnia 12 marca 1932 r. o ułatwieniu spłaty uciążliwych zobowiązań, obciążających gospodarstwa rolne, i w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o segregacji wierzytelności na nieruchomościach ziemskich, parcelowanych w celu spłaty uciążliwych zobowiązań.

Art. 1. (1) W art. 3 w cz. 1 ustawy z dnia 12 marca 1932 r. o ułatwieniu spłaty uciążliwych zobowiązań, obciążających gospodarstwa rolne (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 221), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 816), wprowadza się zmiany następujące:

w art. 3 w cz. 1 punkty: a), b), c), d), e), f) oznacza się jako punkty 1), 2), 3), 4), 5), 6) i dodaje się nowy punkt 7) w brzmieniu następującem:

„7) jeżeli nabywcami są wierzyciele hipoteczni, których prawa zabezpieczone zostały na parcelowanej nieruchomości przed dniem 1 stycznia 1933 r., lub wierzyciele z tytułu należności uprzywilejowanych — ponadto:

a) obszar gruntu, nabywanego przez wierzyciela, może przekraczać normy, wynikające z podstawowych norm władania, ustalonych w art. 4 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej;

b) grunty mogą być nabywane przez kilku wierzycieli na wspólną własność;

c) grunt, nabyty przez wierzyciela, który nie posiada kwalifikacji rolniczych, przewidzianych w art. 52 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, podlega w całości obowiązkowi parcelacji; wierzycielowi, który posiada te kwalifikacje, służy prawo wyłączenia gruntów od obowiązku parcelacji według art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej; w razie nabycia gruntu przez kilku wierzycieli na wspólną własność (pkt. b), prawo do wyłączenia uzależnione będzie od posiadania kwalifikacji przez wszystkich nabywców;

d) wierzyciel może w każdym czasie żądać od właściwego urzędu ziemskiego wydania decyzji, ustalającej, czy wierzyciel ten posiada kwalifikacje, przewidziane w art. 52 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej”.

(2) Po art. 5 teje ustawy dodaje się nowy art. 5-a w brzmieniu następującem:

„Art. 5-a. Wierzycieli, nabywających na mocy niniejszej ustawy grunty z parcelacji, nie dotyczy przewidziany w art. 5 obowiązek wpłacania ceny kupna do depozytu Państwowego Banku Rolnego, a to do wysokości ich należności, obliczonej z odsetkami do dnia przeniesienia tytułu własności na nabywców; należność ta może być zarachowana na cenę kupna”;

oraz dotychczasowe art. 5a i 5b oznaczają się jako art. 5b i 5c.

Art. 2. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie segregacji wierzytelności na nieruchomościach ziemskich, parcelowanych w celu spłaty uciążliwych zobowiązań (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 654), wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 w cz. 1 skreśla się pkt. c); pkt. d) otrzymuje brzmienie następujące:

„o ile nie zachodzą warunki do regulacji wierzytelności w sposób, określony pkt. a), b) — drogą przymusowej segregacji obciążeń pomiędzy części nieruchomości, powstałe w wyniku parcelacji (poszczególne działki, zbywane w drodze parcelacji, i nie rozparcelowana część nieruchomości)”;

2) w art. 2 w zdaniu pierwszym w nawiasie skreśla się wyrazy: „c) i”;

3) w art. 4 skreśla się cz. 1; w cz. 2 po wyrazach: „przymusowa segregacja” skreśla się wyrazy: „z pkt. d) art. 1”, zaś wyrazy: „przewidzianego w cz. 1 lub 2 art. 5” zastępuje się wyrazami: „o udzieleniu zezwolenia na parcelację”;